

Oktobra revolūcijas mantojums

Oktobra sociālistiskā revolūcija ir svarīgs pagrieziens ne tikai mūsu valsts tautu dzīvē, bet arī visas cilvēces. Mūsu zeme tagad pārdzīvo liela lūzuma posmu savā vēsturē, risinot pārbūves sarežģitos uzdevumus. To pamats, arī visu šo pārkātojumu mērķis ir dzilas pārmaiņas ekonomiskajā un sociālajā sfērās, kur gal-

venais ir ekonomiku pārvērt uz cilvēku, radīt viņa cienīgus darba un dzīves apstākļus. Pārbūves liels ieguvums ir valsts un sabiedriskās dzīve plaša demokratizācija. To izteiksmīgi pasvītroja arī šogad notikušās PSRS tautas deputātu vēlēšanas, to izceļ PSRS deputātu pirmais kongress, gatavošanās vietējo padomju

vēlēšanām, kas rit pilnā sparā. Revolucionārās pārmaiņas, kas notiek visā valstī, ar savu darbu un sabiedrisko aktivitāti dedzīgi atbalsta visi tautas slāni.

Revolucionārās pārbūves process attīstās, sastopot pretestību un pārvarot grūtības, jauna un vecā nesaudezīgā cīnā. Tautas deputātu pirmā kongresa darbs deva

lielu ierosmi pārbūves svarīgāko uzdevumu Istenošanā.

Padomju Savienība visā savā pastāvēšanas laikā neatlaicīgi cīnās par miera saglabāšanu un nostiprināšanu, par atbrunošanos, jaunajai politiskajai domāšanai ir taustāmas reālijas starptautisko attiecību atveselošanā, panaktas vienošanās par kodolē-

roču arsenālu samazināšanu, Eiropas kontinenta valstis sākušas militārās oposīcijas sprieguma atslābumu.

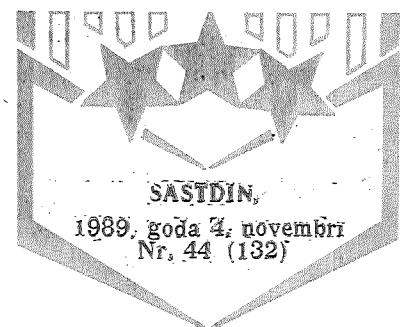
Nozīmīgs panākums pēcrevolūcijas posmā ir pasaules sociālisma sistēmas izveidošanās. Arī šī sistēma ir savas attīstības jaunā posmā, kas raksturīgs ar pāreju no viena vēsturiskā modeļa uz otru, vairāk atbilstoša laikmeta prasībām un noteikumiem. Gados, kas aizvadīti kopš tām

tālajām Oktobra dienām, izmainījušies pasaules uzņēmējdarbības saskaitamie: materiālie pamati, politiskā seja un arī garīgais veids.

Jauni uzdevumi tagad izvirzīti gan mūsu valstij, gan socialismam, gan visai cilvēci kopumā. Izstrādāta darba sociālistiskā modela starptautiskā kolektīvā konцепcija laika posmam no 1991. gada līdz 2005. gadam.

VINOTI LATVIJAI

JAUNAIS CĒL'S

Agrofirmas „Sorkonais Oktobris“ laikrokssts

Cena 5 kap.

Strādnieku kandidāti

Rit viens no svarīgākajiem posmiem pirmsvēlēšanu kampaņā — kandidātu izvirzīšana nākamajiem deputātu posteniem ciema un pilsētas padomēs, tapat arī rajona padomē, vienu reģistrāciju. Rosīgi sāja laikā bijusi agrofirmas rūpniecības strādnieki, nosaukot to vārdus, par kuriem gatavi atdot balsis vēlēšanu dienā.

Līnu fabrikas kolektīvs lieš vienprātībā baloties uz Preiļu pilsētas izpildkomiteju izvirzīšana sava uzņēmuma direktoru Jāzepu Vasiļevski (ātēlā augšā pa labi). Šis nosvērtais, lietiskais un nestelzīgais darbavirs visu paradīs darīt pamatīgi, ar apdomu. Ilgu laiku bija par galveno inženieri kolhozā «Sarkanais Oktobris», tagad sekਮigā vada strādnieku kolektīvu.

Vaļējā Deksne strādā par siera rūpniecības laboratorijas vadītāju. Viņas plāns zināšanas specialitātē,

Arodbiedrības konference

Pārskata referātu nolasīja arodkomitejas priekšsēdētāja Tatjana Gromova, pārskatu sniedza arī revīzijas komisijas priekšsēdētāja Jevstolia Ivanova. Arodbiedrības konference tautas kontroles grupas darbu raksturoja tās priekšsēdētājs Ivans Staričenoks.

Debatēs piedalījās pārstāvji no dažādiem agrofirmas struktūrvienību kollektīviem: līnu fabrikas direktors Jāzeps Vasiļevskis, cietes un konditorejas ceha arodkomitejas organizatore Aina Rožkalne, pirmrindas pieredzes vecākā speciāliste Valentina Rutovska. Duntišku fermas vadītāja Jevdokija Vorobjova, siera rūpniecīcas ceha komitejas priekšsēdētāja Anita Muzikante, sporta metodikis Jānis Belousovs. Gandriz vair katrs stāstīja par savām sasāpējušajām problēmām, kuras pašu spēkiem nav atrisināmas un kuras savā redzēlošķī turpmāk būtu jāļetver arodbiedrībai.

Uz delegātu Jautājumiem atbildēja agrofirmas ģenerāldirektors Romualds Kavinski.

Viens no organizatoriskajiem pārkātošanās elementiem konference bija kolhoza ceha komitejas izveidošana, lelevēšanas kārtība (ar nospiedošu balsu valrākumu bija nolemts balsoj atklāti un par visu sarakstu rāda, ka turpmāk loti atbildīgi un demokrātiski jāveic savu kandidātu izraudzīšana struktūrarođbiedrības komiteju un vienību kolēktīvos. Konferēncē ievēlēja arī jauno revīzijas komisiju, kā arī vārstāvju uz rajona konferenci.

Pēc Ivana Staričenoka priekšlikuma konference levēlēja agrofirmas tautas kontroles grupu un Dabas un pieminekļu aizsardzības biedrības pirmorganizācijas biroju.

2. lappuse publicējam lēmumu.

Par aktuāliem jautājumiem

Partijas sapulce

26. oktobri notika kolhoza «Sarkanais Oktobris» komunistu partijas sapulce. Tās darba kārtības pamatlautājums — PSKP nacionālā politika pārbūves posmā. Padomju Savienības Komunistiskās partijas CK 1989. gada septembra plēnuma materiālu apkopotu izklāstu sniedza agrofirmas partijas komitejas sekretāre Zoja Agafonova.

LKP Preiļu rajona komitejas instruktorē Valen-

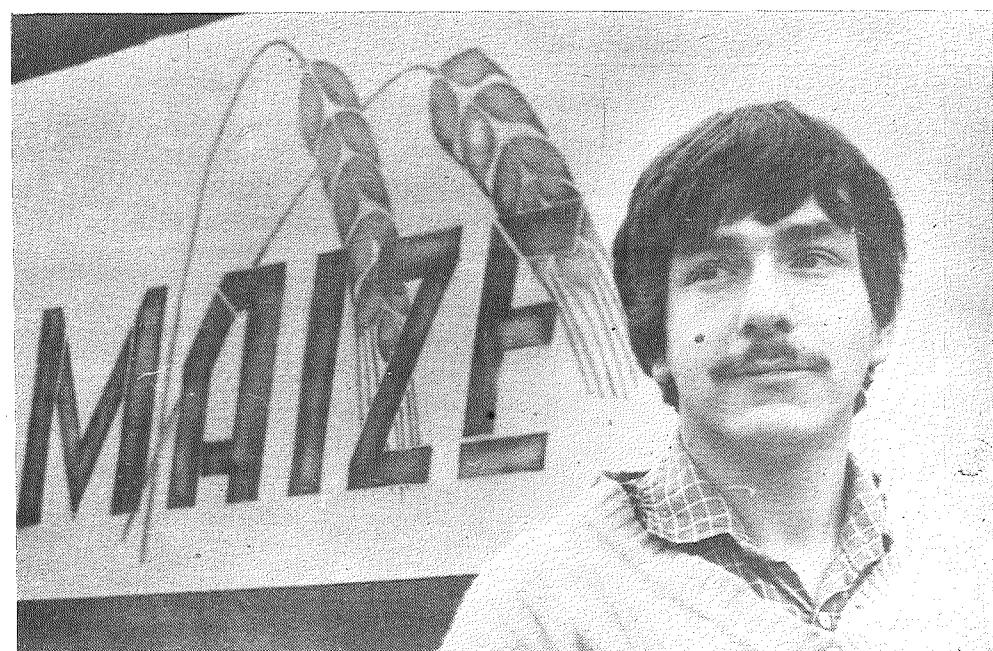
tīna Liniņa informēja par visiem tiem priekšlikumiem, kas partijas sapulcēs mūsu rajonā izskanējuši par papildinājumiem un grozījumiem PSKP Statūtos. Sapulcē dots ierosinājums šīs rajona komunistu ieteiktās izmaiņas publicēt rajona laikrakstā, lai visi varētu ar tām lepazīties un līdz 1. decembrim nepieciešamības gadījumā papildināt.

Tālāk sekoja tautas deputātu kandidātu izvirzīšana 1989. gada 10. decembra vietējo padomju vēlēšanām. Ar balsu vairākumu rajona radomei no 45.

Riebiņu vēlēšanu apgabala izvirzīja agrofirmas ģenerāldirektori Romualdu Kavinski, bet no 46. Opūgu vēlēšanu apgabala — auto-transporta dienesta priekšnieku Leonīdu Sorokinu. Pēc Riebiņu ciema izpildkomitejas priekšsēdētājas Ainas Tumašovas priekšlikuma tika izvirzīti deputātu kandidāti arī vairākos ciemus padomes vēlēšanu apgabaloši.

Sapulce nolēma atbalstīt vietējās nozīmes personāla pensionāra Mefodija Fedotova vietējo padomju vēlēšanām. Ar balsu vairākumu palielināt viņam pensiju.

M. GEKIŠA

KA SVINĒSIM

Lielās Oktobra Sociālistiskās revolūcijas 72. gadiņas svinības sāksies

5. novembrī. Pulksten 16.00 Riebiņu ciema kultūras namā notiks svētku koncerts un pulksten 21.00 — atpūtas vakars.

6. novembrī agrofirmas kultūras namā Riebiņu ciematā pulksten 22.00 videodiskotēka.

7. novembrī pulksten 9.00 mitiņš pie V. I. Lenīna pieminekļa Preiļos, pulksten 21.00 Riebiņu kultūras namā deju vakars.

Lielu piekrišanu gūst Riebiņos cepta maize. Te, izmantojot kādu no vecājām muīžas ēkām, pēc rekonstrukcijas iekārtota jaujīga ceptuve ar modernu iekārtu, sapulcināti labi speciālisti — gan pieredzējušas, gan energiskas jaunās miklas gatavotājas un cepējas.

(Rakstu lasiet 3. lappusē.)

KONFERENCES LĒMUMS

SVECU VAKARS

KAPSETA

VATIKANA RADIO

2. lappuse

MAIZE

MAKSLU GRACIOZAS DIEVIETES

RIEBINU GALERIJA — MITS VAI REALITĀTE?

3. lappuse

BALKĀNU IESPĀIDI

KOZMAS PRUTKOVA DZIMTENE

LIETIŠKO DARIJUMU KLUBS

4. lappuse

Jaunos dzīvokļos

Priecīgas un gaišas šīs dienas ir tām saimniecības «Sarkanais Oktobris» ģimēnēm, kuras sanēmušas atslēgas no 48 dzīvokļu nama Riebiņos. So laimigo vidū ir divas daudzbeņru ģimenes — Stanislava Nikola-

T. GROMOVA

Agrofirmas «Sarkanais Oktobris» arobdiedrības organizācijas pārskata un vēlēšanu konference atzīmē, ka agrofirmas kolektīvā tika pilnveidota sociālistiskās sacensības organizēšana. Individuālajā un kolektīvajā darba sacensībā bija iesaistīti 711 cilvēki.

Dāzādi kopēji profilaktiski pasākumi strādājošo darba drošību, medicīniskās apkalpošanas uzlabošanai, pagaidu darba spēju zuduma ekspertīzes pilnveidošanai un kontroles pastiprināšanai nodrošinājuši, ka samazinājusies saslimstība visās strādājošo kategorijas salīdzinājumā ar to pašu pagājušā gada periodu.

Pastāvīgi tika pilnveidota arobdiedrības aktīva apmācība un instruēšana. Tika nokārtots sabiedriskās ēdināšanas jautājums siera rūpniecības, līnu fabrikas ēd-

nīcas. Paaugstinājies kultūras un sporta darba līmenis.

Tas viss atstājis pozitīvu iespaidu uz ražošanas rādītājiem, sociālistisko saistību izpildi. Kopš gada sākuma siera rūpniecības kolektīvs plānu sviesta ražošanā izpildījis par 106,4 procentiem, siera ražošanā — par 95,5, piena cukura — par 94 procentiem. Līnu fabrika plānu līnšķiedras ražošanā izpildījusi par 107 procentiem. Par 172 procentiem izpildīts cietes ražošanas plāns, par 108 — čipsu ražošana. Iekārtas pieaug lopkopības produkcijas ražošana kolhozā.

Graudaugu vidēja raža ir 42,6 centneri no hektāra.

Tomēr agrofirmas «Sar-

kanais Oktobris» arobdiedrības komitejas darbā bija arī nopietni trūkumi. Ne visas arodrupas, ceļu komitejas prata panākt, lai uzlabotu darba disciplīnu. Nepilnīgi tiek izmantotas tiesības darba drošības apstākļu uzlabošanai. Vairāk uzmanības jāvelta sadzīves jautājumiem.

Arobdiedrības pārskata un vēlēšanu konference nolēm:

1. Atzīt arobdiedrības komitejas darbu par apmierinošu.

2. Apstiprināt revizijas komisijas pārskata ziņojumu.

3. Par arobdiedrības komitejas galveno uzdevumu uzskatīt darbalaužu organi-

zēšanu PSKP XXVII kongresa, XIX Vissavienības partijas konferences un PSRS arobdiedrību XVII kongresa lēmumu sekmīgai īstenošanai, šī gāda un visas piegādes sociālistiskās saistību izpildī.

4. Konference uzsiek par pāriekšķu arodkomitejai konkrēti risināt darba un ražošanas disciplīnas jautājumus, paaugstināt amatpersonu atbildību par viņiem uzticēto darba iecirkni, par augstažīgam darbam nepieciešamo apstāklu nodrošināšanu. Daudzskaitīgā aktīva, ceļu komitejei un arodrupu pūles virzīt uz savu darba kolektīvu locekļu un vīnu gājēju sasāpējušo problēmu risināšanu, uz to, lai tiktu nodrošināta racionāla vīnu

pasākumus, lai uzlabotu aktīva darbu ražošanas objektu darba drošības, darba likumdošanas ievērošanas kontrolē, melaimes gadījumu un sadzīves traumu kvalitatīvā apsekošanā. Sēdēs, sapulcēs regulāri izskatīt darba likumdošanas ievērošanu, darba laika zdumu samazināšanu, regulāri analizēt traumu un sa slimstības gadījumus;

darba un personiskā laika izmantošana.

5. Konference lūdz agrofirmas administrāciju un galveno inženieri V. Unžakovu atrast iespējas mehānikās darbnīcas ierikot telpu sanitārtehnikiem.

6. Arobdiedrības komitejai, ceļu komitejām un arodrupām:

— pilnveidot darba plānošanu, aktīva apmācību un instruēšanu;

— organizēt iedarbīgus pasākumus, lai uzlabotu aktīva darbu ražošanas objektu darba drošības, darba likumdošanas ievērošanas kontrolē, melaimes gadījumu un sadzīves traumu kvalitatīvā apsekošanā. Sēdēs, sapulcēs regulāri izskatīt darba likumdošanas ievērošanu, darba laika zdumu samazināšanu, regulāri analizēt traumu un sa slimstības gadījumus;

— pastiprināt audzināšanas darbu jaunatnes vidū vispārizglītojošā līmenī ceļšānai (mākslinieciskās pašdarbības pulcīni, vakarskola, ekonomiskās mācības);

— lūgt agrorūpnieciskā kompleksa darbinieku arobdiedrības Preili rajona komiteju rast iespējas piešķirt vairāk ceļazīmju uz sanatorijām un atpūtas namiem agrofirmā, strādājošajiem kolhozniekiem, ievērojot darbu sezonas raksturu;

— arodkomitejai atrast iespējas Jaungada dāvanas piešķirt bērniem līdz 10 — 12 gadiem. Ja agrofirmā strādā abi vecāki, bērnam Jāsanem divās dāvanas;

— arodkomitejai kopā ar administrāciju pārskatīt prēmēšanas nolikumu par sociālistiskās sacensības rezultātiem rūpniecības uzņēmumos

Sveču vakars kapsētā

ANTIS LICUJĀNIS

Paldies, ka atnāci!

Pie manis atnāci, kad sveču liesmas kāst
Un bērzu stumbros vieglu gaismu lej;
Kur pieminekļu granīts pulētais,
Pa kuru atspilgi kā dzīvas trīsas skrej.

Visapkārt mirga, tuvinieku stāvi,
Pār koku galīem rudens zvaigžņu spiež.
Pie manām mūža mājām klausī stāvi. —
Paldies, ka atnāci! Nu, kā tev iet?

To skalji nesaki, vien klausī domās stāsti,
Es dzirdēšu, kaut zeme smagi spiež.
Tev ari grūti? Paciet, lāsti
Nay spēks, kas visu uz labu griež.

Plānd sveču liesmīnas šai rudens naktī,
Zem velēnam to siltumā nākī.
Dedz uguntiņu ari tiem, kas rakti
Kur cituviņi — ko tikai viņi pateikt māk.

Ne aizvakar, bet senāk vai pirms gadiem
Aizgājušiem mīlerā, aizraidītiem liec.
Bet ari viņu senču senčiem radīem.
Kam uz šīs zemes gadu tacīņi iets. —

Viss kapu kalns nu sveču liesmu zelta...
Mums daudz ko bija pārrunāt. —
Paldies, ka atnāci! Tev rītā atgri celties,
Nu mājās ej, ej savu darbu turpināt!

Tā ir skaista tradīcija, kad kādā no rudens vakanīem, kad, kā ticēja senie laudis, veli staigā, mēs atceramies savus tuviniekus, tāpat labus pazīnētās. Vienā dzīves celījē se noslēdzies nesen, cīti pa šo taku uz neatgriešanos aizgājuši jau

klusumā un mierā piemiņam savus tuviniekus, draugus, darba biedrus un tāpat labus pazīnētās. Vienā dzīves celījē se noslēdzies nesen, cīti pa šo taku uz neatgriešanos aizgājuši jau

agrāk.

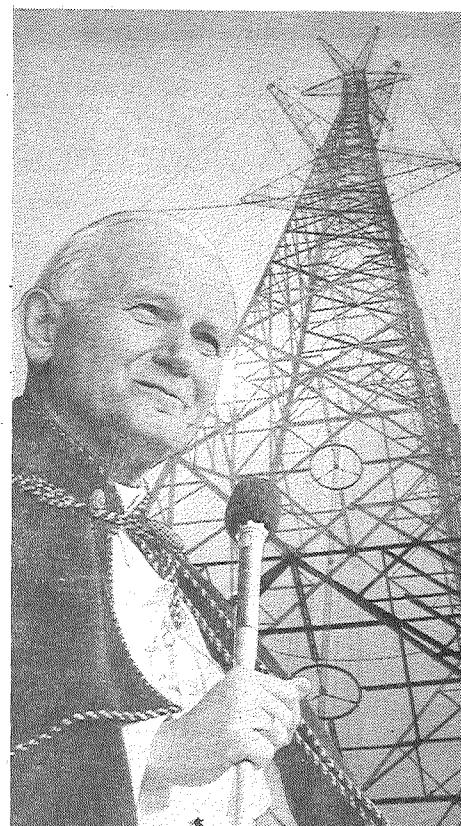
Preili pilsētas kapos sveču vakars šogad bija sapulcīnājis loti daudz pilsētas iedzīvotāju, pie savu tuvinieku atdusas vietām laudis bija atbraukusi ari no citurienes. Un visa kapsēta maiņājā un klausājā vakarā līgojās vienās sveču trauslajās liesmīnās, kas atgādina cilvēku dzīves. Tās deg savu laiku, izgaismo savu apkārtni, bet tik viegli nopūšamas un tik ātri izdeg.

Pilsētas kapos nāv zvana, ar ko pavadīt mirušos vīnu pēdējā gaitā uz mūža mājām, — bija organizēta ziedošumu vākšana, lai savā dobjājā balsī varētu stāstīt ari par tiem brīziem, kad pilsētnieki nāk atcerēties gulditos šajā kapu kalnā.

Lāudis pie kapiem stāvēja, klausī vai sarunājās pusbalsi. No skalruniem, kas te bija uzstādīti, tālu pāri pilsētai aizlīgoja pazīstamu melodiju skanas. dzējas vārdu smagi gūlās pār klusū un uguņu zelta piešķāsto kaposētu. Dzīli apzināti iespiedās Romas katoliku baznīcas dekāna A. Budžes uzruna, vārdu par aizgājuju piemīnas saglabāšanu.

Jau iebraucot Riebiņu ciema centrā, ikviens agrofirmas «Sarkanais Oktobris» viesis jutīs pārsteigts, ieraugot lauku rajonē netipisko kultūras nama un izplīdkomitejas fasāžu noformējumu — gan mozaikas tehniku veidoto lauku un plavu iestākotu ozolu — spēka un pamatiņuma simboli ar pārticības aboliem kuplajos zaroš (autori K. Zariņš, Kr. Zariņš, A. Kampars), gan uz necīlās kieģeļu stienas gleznoto, ziediem, zirgiem un muzikantiem koplūnāto tauktisko svētku ainu (autori V. Zariņa, Kr. Zariņš, K. Zariņš, A. Kampars).

Turpmāk, atrodoties agrofirmas centrā, iepazīstoties ar reprezentantū administratīvo un kultūras nama ēku, ciemīnam radīšies iespāids, ka ne skaitāmas telpas ir pārplūdinātas ar gleznām, akvareliem, grafikas lapām un lietišķo mākslu. Māksla sagaida jau plašajos foajē un neatlaicīgi sekot gaitēnu vijuma labirintos, iķreiz no jauna uzzībsnīdamā ganādz vai katrā plašakā vai šaurākā darba kabinetā.

Vatikāna radio

Raidstaciju iekārtoja Vatikāna radiofona izgudrotājs Guljēmo Markoni, 1931. gada 12. februāri iesvētīja pāvests Pijs XI., vadīšana uzticēta jezuītu ordenim. 1970. gadā notikusi plaša reorganizā-

cija, radiocentrs iekārtots Palaco Pio nāmā, kur izvietotas 14 studijas. Te raidījumi tiek ieskanoti iepriekš, vai tiešā celiņā «iziet ēterā» 34 valodās, katru dienu kopsumā vairāk nekā 46 stundas.

Sagatavotās programmas pa kabeli no Palaco Pio novada uz kontroles centru Leona XIII torni netālu no svēta Pētera bazilikas Vatikāna dārzos. Te ir tehniskās nodalas galvenais birojs un studija-kapella, tad pa radio «tiltā» programmas nonāk uz raidītājiem Santa Maria di Galeria — 20 kilometrus uz ziemelēm no Romas pie Bračano ezera. Te ir pati raidstacija, pāvests Pijs XII. to atklāja 1975. gada. Vienpadsmīt raidītāji, kuru kopīgā jauda ir 100 — 500 kilovolti, un citas tehniskās izbūves, aizņem 440 hektāru platību. Antenas ir virzāmas viena no tām pieskaistāma pasaule vislielākajā šāda veida antenām.

Vatikāna radio darbā iesaistīti 388 darbinieki no 44 dažādām tautībām, lieļāko tiesu laicīgo profesiju cilvēki, 10 diecēžu garīdznieki, 12 religiozās masas un 22 atsevišķu religiozo kopienu locekļi. Laika darbos tiek izmantoti ap 200 citu iīdzstrādnieku.

No Leona XIII torna kapellas ik dienas pārraida Rožukroni un missu latīnu valodā, katra mēneša pirmajā sestdienā Rožukrona lasījumus vada pāts pāvests.

Latviešu valodā raidījumi 15 minūšu garumā reizi nedēļā sākās 1947. gadā, pakāpeniski palielinājus un nu kopš 1980. gada ir katra vakaru pulksten 19.30 ar atkārtojumu nākamajā rītā pulksten 7.00 pēc Latvijas laika, strādā četri darbinieki. Raidījumu pirmā daļa veltīta pāvesta darbībai, otrā — Baznīcas darbībai visā pasaulē, trešā — latviešu kultūrai, vēstures pētījumiem, intervijām, preses apērtībām un svētku dienās ir liturgisks dievkalpojums ar svētrunu un garīgo mūziku.

Riebiņu galerija —

Ciemiņš brīnīs, bet saimnieki zinās stāstīt, ka šī mākslas priekšmetu pārbagātība radusies agrofirmas «Sarkanais Oktobris» un Latvijas Mākslas akadēmijas sadarbības rezultātā.

Šī sadarbība aizsākusies jau diezgan sen — vairāk nekā pirms desmit gadiem un pirmās lielākais tās apliecinājums bija — trīs 1977. gada LMA Monumentālās glezniecības nodalas absolventu diplomdarbu realizēšana (kolhoza administratīvā un kultūras centra telpās). Visi trīs jauņie mākslinieki sanēma teicamas atzīmes, un kolhozā (toreiz agrofirma vēl nebija nodibināta) parādījās pirmie lielie sienu gleznojumi — «Bagāta vasara» (autore — I. Silīna), «Latgales keramika» (autors — M. Zītmanis) un «Darba rōsme» (autors — G. Zvaigzne).

Lai gan gleznojumi bija veiksmīgi un profesionāli izpildīti, tie nespēja uzla-

bot ēkas kopskatu un jau 1978. gada 14. aprīla «Literatūras un Mākslas» numurā varējās lasīt mākslas zinātnei H. Dubina rakstu «Dažas replikas par vidi un kultūru», kurā skarts kolhoza un diplomandu sadarbības jautājums.

Raksta galvenā doma, manuprāt, bija tā, ka ne viens mākslas darbs nespēj padarīt skaistāku un gaujamīku neveiksmīgi uzprojektētu ēku, kā arī nevar ienest un uzturēt sev raksturīgo ipašo auru nepleimēt, nevīzīgā interjerā.

Nezinu, kā minētās telpas izskatījās pirms desmit gadiem, cik tās bija sakoptas vai nesakoptas, bet uzskatu, ka pirms desmit gadiem rakstītais nav par visām zaudējis savu aktualitāti. No malas, protams, ir viegli kritizēt un dot padomus. Un tomēr — vai agrofirmai nebūtu lletderīgi sadarbīties ne tikai ar māksliniekiem, bet arī ar labiem, godīgiem amatnie-

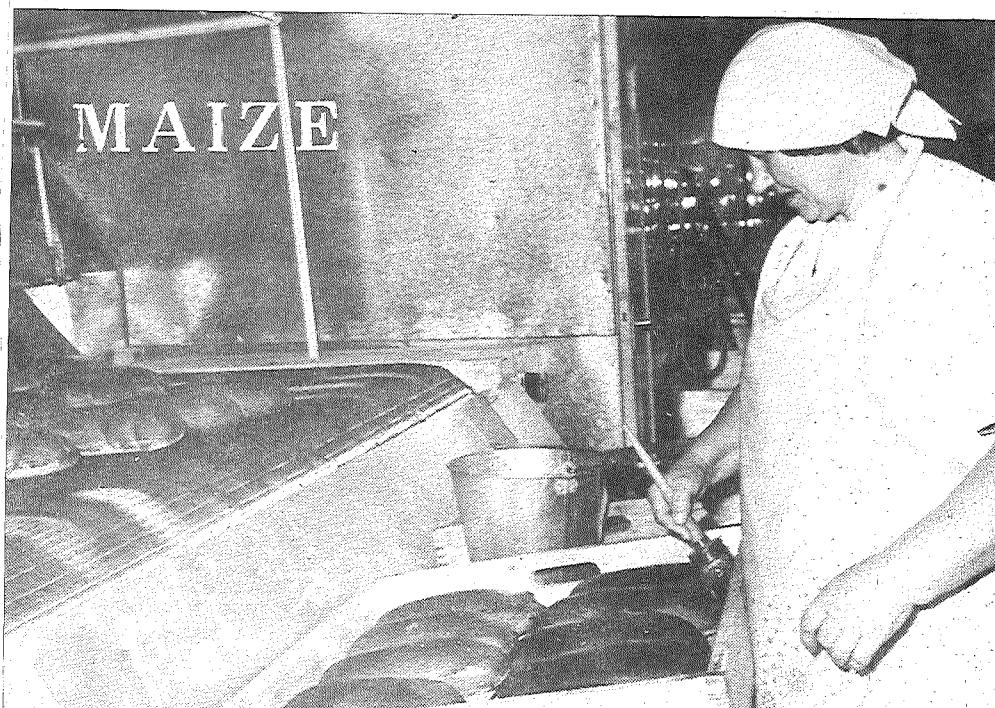
kiem un sakopt to, kas ir sakopjams «Sarkanā Oktobra» reprezentācijas ēkās.

Runājot par mākslas darbu kolekciju, jāteic, ka darbu šeit ir daudz un daži no tiem tiešām labi. Tā piemēram, riebinieši pamatojot var lepoties ar vīnu īpašumā esošo D. Lielās Krišjānī Valdemāram velītā diplomdarba fragmentu. Kā zināms, šī māksliniece ir valrāku konkursu, arī starptautisku, godalgū ieguvēja, viena no spožākajām gleznotājām latviešu pēdējo gadu tēlotājā mākslā. Autoritāte un pat atdarināšanas paraugs daudzu jauno mākslinieku viņu.

Daudz kolekcijā ir arī akadēmijas pasniedzeju, republikā un aiz tās robežām labi pazīstamu autoru darbu. Te pārstāvēti E.

Jaunais Cēlš

1989. gads 4. novembris

Savas darba vietas — maizes ceptuves mūžu vēl skaitām tikai mēnešos — to pagājuši trīs, bet šajā laikā kolektīvs jau daudz ko iemācījies. Sākumā atgadījās dažādas kļūmes, ne vien gāja, kā bija lece-

rēts un kā vajadzētu. Tam vienkāršs attaisnojums — cilvēki darbā atnāca bez speciālas sagatavotības.

Mums palaimējās, ka darbā ievadija laba speciālisti, tehnoloģe Z. Liepina, kura brauca no Rīgas, mā-

cīja un rādīja, ari stingri prasīja, lai norādījumi tiktu lehvēroti precizi. Tāpēc jau tagad varam priečties, ka darbs iet no rokas.

Maizi cepam no divējādu skirnu rudzu miltiem

skrotētiem un sijātiem. Receptūras sastāvā ir iesals, kīmes, sāls, sīrups, raugs. Lai kukuliši būtu ar skaitu, mazliet spīdigu mugurinu, tos noklājam ar plānu cietes klīsteru kārtinu.

Jau no pašām pirmajām dienām cepam divu šķirnu maizi — «Mātķules» un «Ezeres». Receptūra gan drīz vienāda. «Ezeres» maizē ir vairāk sīrupa un kvass, lai rastos saldskāba garša. Visa mūsu ražotā produkcija tiek realizēta pašu firmas veikalā Riebiņos, divos firmas veikalos Daugavpilī, Preiļu pilsētas tirdzniecības tūklā mūsu maizi sanem un pārdod specializētais veikals centrā un veikali, kas uzcelti jaunapbūves rajonos.

«Celtmēks», «Kooperators» un 9. veikals siera rūpniecas dzīvojamajā māslīvā. Tur tā nonāk svaigā veida un mums ir prieks, ka klaipini plauktos ilgi negul.

Pagaidām dienālē nespējam pilnībā apmierināt pieprasījumu, tāpēc tiek darīts viss, lai no komplektētu otru maiņu. Esam pārliecināti, ka dubultīgi palielinot ceptuves jaudu, maizes kvalitāte necietis. bet otrādi — klūs labāka

un lielākā skaitā māju būs par gaidītu ciemīnu, leņems goda vietu uz galda.

Mūsu kolektīvs pagaidām nav liels — sākām deviņi cilvēki, visi strādā pēc labākas sirdsapzinās. Gribu nosaukt to vārdus, kuri jau apliecinājuši, ka ir kārtīgi, apzinīgi un izdarīgi:

L. Orilova, J. Čižika, A. Gudlevska, N. Terentjeva, L. Jakūševa, M. Krotova, R. Spundzāne, I. Krusta, G. Stepanova, N. Tolstopjatova. Vini — mūsu kadru strādnieki, tagad klāt nāk jauni.

Tatjana LOMOVA,
maizes ceptuves vadītāja

Mākslu graciozās dievietes

28. oktobris Rēzeknē, kā arī visur citur, bija pēlēks. Jau aprimusi nodzelējušo lapu spozme, bieži no pelekajiem mākoniem lielām vai mazām lāsēm list. Bet ja kuram bija laime šīs dienas pulksten dienos pārkāpt Rēzeknes liešķās mākslas vidusskolas sliekstni un ierasties zālē, varēja redzēt vienkopus tik daudz grāciju, ka nez vai tas otrreiz dzīvē iespējams. Sei bija sapulcējušās tās, kurām matos jau sudrabs un kuras cienīgi godāja par skolotājām, pasniedzējām, tās, kuras jau ir cienītas sievas un māmuļas, un gluži jaunas meiteņas. Tā laikam ir visur — humanitārajās mācību iestādēs visvalrāk ir dala dīzuma pārstāvju, virši priekšroku dod «prāta galābāiem». Tā tas ir arī RLMV: starp administrāciju un pasniedzējiem, tāpat starp audzēkņiem un jau absolventiem vīriešu maz. Visas viņas ir radītājas.

savu mākslu dievietes, strādā pilsētu organizācijās un iestādēs, lauku saimniecībās, — visur, kur vajadzīgi mākslinieki informētāji, rāzošanas apvienībās vai arī individuāli, māca zīmēšanu bērniem skolās un dārziņos.

Tā bija diena un brīdis, kad RLMV svinēja savu triju desmitu gadu pastāvēšanas jubileju. Tās sienās šajā laikā sagatavoti ap 840 jau speciālistu.

Lūk, svarīgākie notikumi sko... dzīvē. 1959. gads — Rīgas lietišķās mākslas skolas filiāle ar dekoratīvās noformēšanas un keramikas nodaļām, 1968. gads — pastāvīga mācību iestāde, papildinās ar tekstilmākslas nodaļu, 1980. gads — sanem jaunas, plašas un modernas telpas, darbu uzsāk bērnu mākslas skola. 1982. gads — atvera koka mākslinieciņķās apstrādes nodaļa.

1987. gads — uzsāk darbu rokdarbu nodaļa.

Patiēšām, jau trīsdesmit gadi, kopš Jānis Unda, pārcēlēs uz Rēzeknē no Rogovkas, sāka darbu skolas izveidošanā. Uz pastāvīgu dzīvi tā beidzot noenkuojās. Uzvaras ielā blakus tipogrāfijai, kur plespiedusies Jaunajam korpusam, stāv arī šodien. Ieradās arī viņa pirmsmās palīdzēs — Marta Krastina, vēlāk Silvija Linarte, kā arī citas un citi, papildinājuši zināšanas akadēmījā, te sāka strādāt vairāki bijušie audzēknī. Tagad pasniedzējuši saime ir liela. Ar nākamo mācību gadu darbu sāk T. Zaļkalna Mākslas akadēmijas Pedagoģijas fakultāte, kura gatavos skolotājus, kadrus pedagoģijā. Pašlaik Rēzeknes bērnu mākslas skola ir 120 audzēknī, liešķās mākslas vidusskolas piecas specialitātēs mācās 153 jaunieši.

Salīdojumā, veltītā skolas jubilejai, runāja Jānis

Unda, viņa atminu takas aizlīojās uz tālo pagātni, kad skolas darbība un uzdevumi ne vienmēr tika saprasti kā vajadzīgs, kad vietējie varas orgāni centās to aizdabūt prom uz citām «klusām pilsētīnām», piemēram, uz Kārsavu vai Dagdu, bet uzvarēja spīts un neatlaicība. Skola pastāvēja, auga, attīstījās, nesdama savu svēto misiju — gatavot Latgalei (pa lielākajai dalai) un arī viņa Latvijai kadrus, kuru uzdevums ir nest kultūras gaismu, turpināt to darbu, ko aizsākuši novada dīzgaři mākslinieki V. Kalvāns, F. Varslavāns un citi.

Tagad skola ir daudz draugu, to apliecināja arī apsveiceji ar rudens ziediem un piemiņas dāvanām — Rēzeknē piena konservu rūpniecas pārstāvji, Jāna Ivanova mūzikas vidusskolas kolektīvs ar direktoru Sergeju Sergejevu priekšgalā, partijas komitejas un izpildkomitejas pārstāvēs Anita Cīstjakova un Aina Jačinska, citi.

A. MEZMALIS

risku noskanu. Tas arī saprotams, jo visi četri pārstāvētie autori ir sievietes. Greznajai Latgales keramikai, manuprāt, nav pa spēkām nolīdzvarot mākslinieku sievišķīgi romantiķo pasaules redzējumu, dodot spēcīgu un daudzbalīgu izstādes kopskanējumu.

Ekspozīciju levāda trīs dzidri un gaiši M. Sulces akvareļi. Tie veltīti lauku tematikai un, lai arī ir diezgan tradicionāli gan savā romantizētā lauku atmosfēras uztverē, gan dzieskajā tēlū interpretācijā, tie tomēr piesaista uzmanību ar izpildījuma vieglumtu, krāsu tirību un noskanas patiesīgumu. To gan negribētos teikt par ūsi pašas autores skolnieciski risināto ciklu «Veltījums kolhozam «Uzvara»».

Interesanta arī L. Balodes darbiem atvēlēta telpas daļa. Te ir gan atraiši, rotālīgs, skanīgās krā-

sās gleznots lauku ikdienu darbu tēlojums, gan arī pavismā citā noskanā risinātās diplomdarbs — četras grafikas lapas ar kopnosaukumu «Kāzas». Sajās lapās nav tā veselīgā gara, kas strāvo no viņas vitalitājām akvareļiem, jo tās nav parastas kāzas ar skaliem viesiem un nebeidzamu līksmību. Tās ir kāzas — simbols, savienošanās simbols, kur galvenā lieciniece — Mūžiba. Pie garā kāzu galda, kura vienīgais rotājums — daudzžuburains Latgales svečutris, sež cilvēki — zīmes. Paša priekša — Jānis un Eija Rozentāli. Uzvēdi mūs vienmēr pavadīsās pagātnes, aizmūžu elpa. Jūgendiskā ritmā ieturēto vieglo lento vijumi uztur darbu trauslo struktūru un saplūst ar to irreālo, mistisko gaisotni.

Ekspozīciju noslēdz tālantīgās grafikas N. Zirnītes darbu cikls «Zemes no-

skanas». Tās ir piecas grafikas lapas — «Kliedziens», «Nemiers», «Laiks», «Troknsis», «Zvaigznes krit». Darbi ir sarežģīti, visos līmenīs pielpildīti, un to uztveršana prasa no skatītāja zināmu sagatavotības pakāpi un atbrivotu koncentrēšanos, meditāciju. Mūsdienu tēlotājā mākslāne vienmēr primārais ir ilustratīvi tvertas informācijas sniegšana, tā vairāk orientējas uz cilvēka zemācipu, radojot tajā asociāciju plūsmu, cēnšoties izraisīt cilvēka dialogu pašam ar sevi. Mākslas darbs šajā sarunā, līdzīgi kā mūzikai kalpo tikai par ierosmes avotu un sprieguma uzturētāju.

Agrofirmas ipašumā ir

vele daudz ievēribas cienīgu

darbu, bet to apskate intere-

resntiem šobrīd ir visai

sarežģīta. Tikai tad, ja no

šaurajiem darba kabinetiem

tiekti pārvietoti eksponēšanai piemērotas telpās

un papildināti ar attī-

bilstošām anotācijām, va-

rētu runāt par aizsākumu Riebiņu mākslas galerijai.

Ar cīņu —

Valērija ROGA,
Madonas rajona Dzelzava-

vas cīmā

Redakcijas piebildē.

Dažus laikraksta eksem-

plārus mēs varam pasūtīt

lasītājiem arī ārpus rajona

robežām, tomēr, lai kā vē-

lētos, lielāks skaits nav

mūsu spēkos. Lai izlīdzē-

tos, slēdzam ligumus ar

kaimiņu rajonu «Preses apvienību» agentūrām. Tādi ligumi mums ar šo agen-

tūru priešniecei laipnu at-

saucību ir Daugavpili, Kārslavā, Rēzeknē un Lū-

dzā. Turpinām virzīties pa

lokū.

Pēc iespējas biežāk cen-

šos nopirkst un izlasīt jūsu

laikrakstu «Jaunais Cēlš».

Tas man liekas daudz inte-

resantāks un saturīgāks

par vienu otru rajona iz-

devumu. Sevišķi iepriecina

tas, ka atvelat vietu dabas

stūriem. Saja jomā arī

es gribētu sadarboties ar

Jums.

Juris LOČMELIS,

Ludzas rajona Salnavā

Redakcija: laipni lūdzam!

Paldies par labajiem vār-

diem!

mīts vai realitāte?

Grūbe, A. Naumovs, J. Osis, V. Ozols un citi.

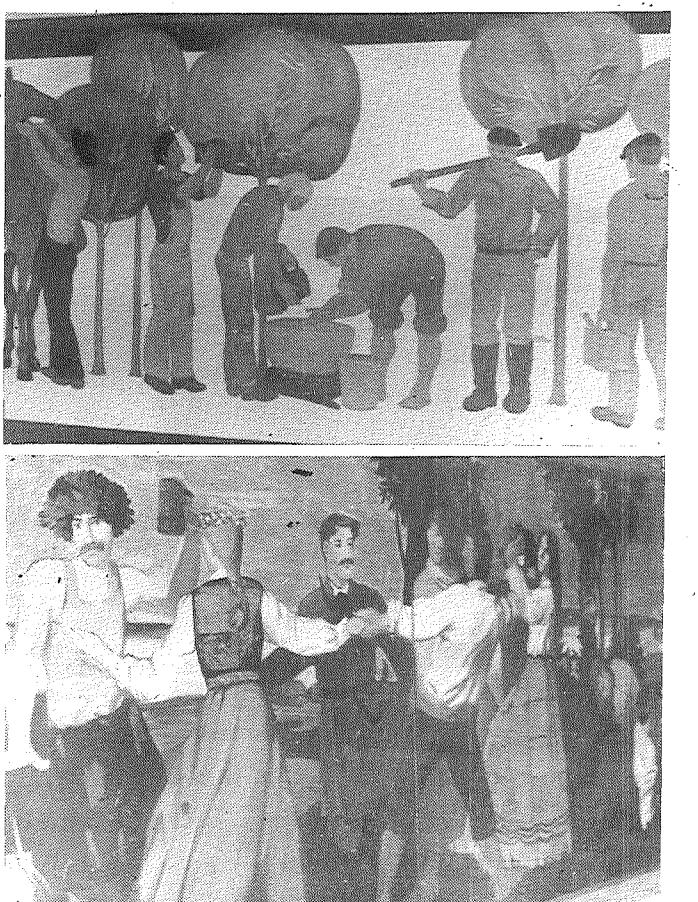
Plāss arī lietišķās mākslas klāsts — te galvenokārt gobelēni un labas batikas.

Kolekcija interesanta arī no cita viedokļa. Tā ir unikāla tai zinā, ka balstās galvenokārt uz studentu darbiem. Jau tas vien piešķir savu pašvērtību, lai gan tieši šī iemesla dēļ te ne vienmēr var atrast profesionāli augstu izpildījuma līmeni un drošu savas individuālās pasaules uzsvēres izpauđumu.

Sikā gribu pakavēties priezīmēs, pie nelielās zālēs, kas, acīmredzot, uzskatāma par kolekcijas kodolu. Sajā kamerstilā izstādē skatāmi gan Preiļu rajona keramiku kopas darbi, gan interesanti ansamblis un grafikas lapas. Telpa kopumā atstāj poētisku, mazliet li-

risku noskanu. Tas arī saprotams, jo visi četri pārstāvētie autori ir sievietes. Greznajai Latgales keramikai, manuprāt, nav pa spēkām nolīdzvarot mākslinieku sievišķīgi romantiķo pasaules redzējumu, dodot spēcīgu un daudzbalīgu izstādes kopskanējumu.

Interesanta arī L. Balodes darbiem atvēlēta telpas daļa. Te ir gan atraiši, rotālīgs, skanīgās krā-

Balkānu iespāidi

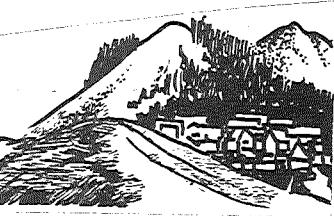
S. KUZNCOVS.

(Sākums lalkraksta 43.
numurā.)

I pasaules karā cauri Šiem rajoniem gāja frontes līnija: Rumānijas lielāko daļu bija okupējusi austriešu un vācu armija. Interesanti, ka 1917. gada vasarā Rumānijas frontē kādu laiku pavadījis praporšiks Berija.

Laiku pa laikam tipisku lauku ainavu nomaina industriāla. Spriežot pēc autoceltnu daudzuma, plaši izvērsta rūpnieciskā celtniecība. Daudz lielu saimniecisku objektu, tesa, kā mums likās, ne pārāk tīru ekoloģiskajā zinā.

Tālāk uz dienvidiem sākas slavenie naftas laukus ar torniem. Parādījās milzu lāpas (tieki dedzināta

blakusgāze) un ūdens dzēšanas torni Floešti — Rumānijas naftas kīmijas centrā. Pati pilsēta un tās apkārtne savulaik stipri cīeta sākumā no sabiedroto, bet pēc tam no fašistu aviācijas otrā pasaules kara laika.

Bukareste, kā var secināt no šeit pabijušo mūsu valsts pilsētu stāstījumiem, ir viena no visprovinciālākajām Eiropas galvaspilsētām. (Starp citu, āzemniekiem, kas brauc cauri Šai pilsētai, atlauts te uzturēties ne ilgāk par diennakti, turklāt varas iestādes neatbalsta savu pilsētu kontaktus ar šādiem caurbraucējiem.) Bukareste viss ir ļoti dārgs. Piemēram, braukšana pilsētas sabiedriskajā transportā izmaksā 20 — 30 kapei-

kas. Plaša patēriņa preces veikalos vai nu vispār nav redzamas, vai arī tiek pārdotas uz kartītēm. Ipaši pieprasītas Bukarestes stacijā ir cigares, par kuriem te maksā kādas 15 reizes vairāk nekā pie mūms. So apstākli, starp citu, izmantoja daži mūsu tautieši un āzemnieki. Ipaši poli. Nauda (lejas) kļuvusi vēl nevērtīgāka nekā mūsu rubli un pat tiek iespiesta uz sliktas kvalitātes papīra. Bukarestes stacijā mēs redzējam cilvēkus, kas ubagoja. Rumānijā ir viszemākais dzives līmenis starp sociālisma valstīm (protams, atskaitot Albāniju) — tā tautai jāmaksā par savu vadonu avantūrismu un godkārību.

Atgriežoties atkal izgājām izločīt kājas uz stacijas «Bukareste — Nord» perona. Soreiz nebija tik karsti. Ilgi vērojām laužu drūzmu, pamanijām pūli mums velvītus smaidus, redzējām brīnišķīgas meiteņu sejas ar romiešu profiliem, lelūkojāmies, cenšoties saprast, kā arī tādos apstākļos cilvēkiem izdodas saglabāt savu cilvēcisko pašcīenu un optimismu.

(Turpinājums sekos.)

Neticami, bet tomēr fakts — tādas «nāras» vei atrodamas Daugavas vēsajos atvaros Krāslavas apkaimē.

A. GONCAROVA foto

Pēdējie ziedi

Plavās, ceļmalās, grāvjmalās, it ka spītējot gaidāmajai ziemai, vēl šur tur uzied dzeltenās gundegas, bīskrēslīni, pipenes, visiem labi pazīstamais baltais un sarkanais abolinš, ārstnieciskā piene, tik neievērojamie plikstini, kīmenes.

Sur tur skanīgos Jāņus vēl atgādina pa kādai medaini smaržojošai vigriezi, no kurās aizraujas elpa. Zied arī viens otrs raibais aklis, zilās vasaras debesis atgādina rudzupukes. Mitros mēžos vēl var atrast ziedošu silpureni, vai ziedošu viršu slotīnu.

Zālu purvos dzeltenos ziedus ver austru dižpērkone. Arī kukaīnēdāja rāsene negrib palikt malā. Ja vērigāk paskatās apkārt, var pamanīt arī citus augus, kurus nebiedē bargās ziemas priekšnojautas. Rudens bijis silts, pietiekamīs saulains un pamodinājis kādu jau noziedējušu un sēklas nogatavinājušu augu izdzīt atvases, sariest pumpurus un atvērt ziedus. Ogas aizmetušas arī aveņu zaros.

Izvadīt pasaulei sēklas šiem vēlinajā rudenī ziedošajiem dažiem augiem nez vai izdosies. Bet tā jau arī nav liela bēda, būs papildu barība putniem. Un tie zied, padarot mūsu lauku vienmūlo, rūdens elpas skarto ainavu krāsnāku, priecejot mūsu acis. Tas ir atvasaras sveiciens.

Juris LOČMELIS

Kozmas Prutkova dzimtenē

Mūsu lasītājs Ilmārs Rudišs no Rēzeknes rajona Veremiem ar dziļu rūgtumu rakstīja par bijušo Adamovas un Labvāržu muižu likteni («Jaunais Ceļš», Nr. 42). Sis atkal ir tas gadījums, kad jāsaskaras ar tādu vietu bēdīgo likteni, kurām ir augsta kultūrvēsturiska nozīme valsts mērogā.

Droši vien zina, kas ir Kozma Prutkovs, bet tiem, kuri varbūt tomēr neko nav dzirdējuši, jo grāmata ar viņa sacerējumiem — dzejām, aforismiem — iznākusi pasen, tomēr pastāstīsim. Tas ir triju savā laikā ievērojamu literatūras un kultūras darbinieku kolektīvais pseido-

nīms. Un viens no Kozmas Prutkova «fēviem» ir Aleksandrs Žemčužnikovs. Viņa ģimenei piederoja Labvāržu muiža (tolaiķi Lobārži), te viņš ilgi dzīvoja, rakstīja, itājā skaitā arī Kozmas slavenos izteicējus, te pie viņa viesojās Krievijas slavenības, un te, netālu no mājas, ir arī viņa kapa vieta līdzās dzīvesbiedrei Natālijai Obolenskai, dekabrista, «Ziemeļu biedrības» priekšsēdētāja Jevgenija Obolenska brāļa meitai.

A. Žemčužnikovs beidzis Pēterburgas universitāti, bija Penzas, Pleskavas, vēlāk Vilnas vicegubernatoršs un gubernators, 1874. gadā dienestu atstāja, dzīvoja

Labvāržos, nodarbojās ar lauksaimniecību, mira 1896. gadā. Viņa asajai spalvai piedero fabulas «Nemiristyles un Tupelites», «Dzērve un rikšotāju ratiņi», «Konduktors un tārantuls», kuras ietilpinātas Prutkova sacerējumos un pasauli «ieraudzīja» 1851. gada oktobrī — tātad, cienījamais aforists Kozma Šogad atzīmēja 138. dzimšanas dienu.

A. Žemčužnikova jautro dabu, viņa literāta dotības augstu vērtēja slavenais aktieris N. Ščepkins, dažu viņa literāro varonu ieziņas un jokus Lēvs Tolstojs izmantojis, aprakstot Pjēra Bezuhova izdarības «Kara un miera». Daudz ieros-

mes saviem satīriskajiem prutkovišiem A. Žemčužnikovs smelles no savas darba pieredzes, būdams augstajos amatos. Ir zināms, ka Kozmas Prutkova «Nepabeigtajā izlasē» ietverti materiāli, kas rādušies Vilnā.

1870. un vēlākajos gados A. Žemčužnikovs bija palicis viens no Kozmas Prutkova sacerējumos un pasauli «ieraudzīja» 1851. gada oktobrī — tātad, cienījamais aforists Kozma Šogad atzīmēja 138. dzimšanas dienu.

Līdz revolūcijai Kozmas Prutkova raksti tika izdoti divpadsmit reizes, kas liecināja par to popularitāti. Ari tagad tautā dzīvo viņa dzīvesbiedres kapi un māja. Tikai pēdējā laikā literatūras pētnieki nākuši kaut vai tāds: «Skaties

saknē!» un citi. Bet, ja mēs paskatāmies tajā saknē, no kurienes nāk autors, patiesām klūst bēdīgi. Vienīstīgā māja Labvāržos, kas piederoja Žemčužnikoviem, nemaz neatgādina pagājušo gadsimtu, kad tā bija muižas centrs, vecais parks pavisam izretinājies. Tās agrokombināta «Rēzekne» strādnieku ģimenes, kas te dzīvo un stālgā, savā aizņemtībā un steigā neiedomājas, ka viņi manotām saņēmuši svētu zemi, ka šos kokus, daudz jaunākus, apbrīnojuši cilvēki, kuru vārdi skanēja pa visu Krieviju.

Kara laikā nodega baznīca, kas bija muiža, neeskarti palika Aleksandra Žemčužnikova un viņa dzīvesbiedres kapi un māja. Tikai pēdējā laikā literatūras pētnieki nākuši uz pēdām visai skopām zi-

nām par Aleksandru M. hailoviča dzīvi, viņa litrāro mantojumu, bet laika zobs nav bijis miera — darījis savu posta darbu. Vēl daudz jāpaveic, lai ie-spējami pilnīgā apzinātu šī ievērojamā mūsu novadnieka mantojumu. Daudzi no prutkovišiem tapuši tieši šeit, klusajā muižā tālu no galvapslētas trokšņa, tā ka arī Labvāržus varam uzskatīt par vienu no slavenā Kozmas dzimtenēm.

1991. gadā aprītē 165. gadskārta kopš Aleksandras Žemčužnikova dzimšanas dienas. Varbūt, ka līdz tam laikam vītējā sābiedrība, saimniecība, Baltu-slāvu biedrība, rajona kultūras darbinieki var ko līdzēt šīs vietas sakopšanai.

Redaktors A. RĀNCĀNS

Lietišķo darījumu klubs

Kino novembri

5. «Zero pilsēta» («Mosfilm»).
6. «Nākotnes amazones» (Pollja).
7. «Issaviēnojums» (ASV).
8. «Diskžokejs» (A. Dovženko st.).
9. «Cirka pielūdzēja» (Spānija).
10. «Ganga, tavi ūdeni kļūst dulkalni», 1. un 2. sērija (Indija).
12. «Noslēpumainā pils» (Ungārija).
13. «Miklošs Akli» (Ungārija).
14. «Aizliegtā zona» («Mosfilm»).
15. «Monparnass» 19. (Francija, Itālija).
16. «Liktenīgā kļūda» (M. Gorkija st.).

Pēc Cederas (vīnpus Baltijas jūrai) receptes un ar dānu lekārtu Preiļos (šimpus jūrai) ražots augst-

vērtīgs piena produkts, no Cederas siera atšķiras tikai ar to, ka nav tik treknis.

Labu apetīti!

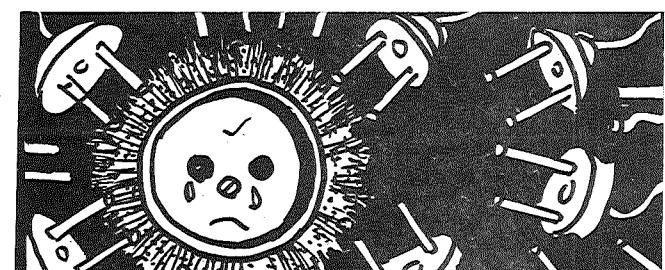
Apsveicam!

Jubilejas novembrī	
80 GADI:	
Bronislavai Rumpai	17.11.
75 GADI:	
Vitoldam Cišam	02.11.
70 GADI:	
Romānam Kitajevam	18.11.
65 GADI:	
Monikai Āncānei	20.11.
Veronikai Pastarei	19.11.
Antonam Trūpam	30.11.
Mihailam Jakuševam	14.11.
60 GADI:	
Marijai Volosanovaī	20.11.
Monikai Limanei	18.11.
55 GADI:	
Marijai Kabakovai	17.11.
Valentīnai Rutkovskai	01.11.
Stefānijai Veigulei	13.11.
50 GADI:	
Jurim Smukstam	23.11.
Vikentijam Stepanovam	20.11.
Veronikai Golubevai	02.11.

Iepazīšanās

Sieviete, kurai 42 gadi, vēlas atrast dzīves draugu, ne jaunāku par sevi, latvieši vai poli, kurš nav pārlikie aizrāvīs ar alkoholu, atsaucīgu un labestīgu, var būt arī lauku cilvēks.

Rakstīt: Daugavpils — 1, galvenajā pastā uz pieprasījumu, Lubai Osipovai.

TAUPIET ENERĢIJU!

Vēl nepazīstamais! Ja jūs vēlaties, lai prie-košas, bēdās, ikdienas rūpēs un nākotnes plānos ar jums dalās uzticama, labi situēta un izglītota sievie- te, uzrakstiet:

Preilos, A. Upīša ielā 3—49. Janīnai.

JAUNAIS CELŠ

Lalkraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienas.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodalas vadītājam — 56732

Pas. 1239.
Met. 2200.

Iespēsts Latvijas izdevniecību, poligrafijas un grāmatu tirdzniecības rāzošanas apvienības Daugavpils tipogrāfija. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.